

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μανουκίου Γιοκάι.—Μετάφρ. Ν. Έπ.

Ἡ νεανίς εἶδε νεαρὸν ποιμένα με ἀπλᾶ ἐνδύματα, λευκά, ἀνύψωσε πρὸς αὐτὸν τοὺς ὠραίους τῆς μαύρους ὀφθαλμούς, τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνους τῶν ὁποίων τὴν ὄνειρῶδη ἔκφρασιν καὶ τὸ θέλητρον εἶχεν ἀυξήσει ἔτι ἡ ἀσθένεια.

Ὁ νέος ἐπλησίασε τὴν ἀσθενῆ, ἔθλιψε τὰς χεῖράς τῆς, τὰς ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰρθρῶσῃ οὔτε λέξιν. Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σάκκου του ἕνα ἄρτον λευκὸν καὶ φλασκίον οἴνου, ἐν ᾧ ἡ ἀγαθὴ γραῖα παρεσκευάζε τὸ γεῦμα.

Κατόπι μῆτηρ καὶ υἱὸς παρεκάλεσαν τὴν ἀσθενῆ νὰ φάγῃ καὶ με ὀφθαλμούς δακρυδρέκτους τὴν εἶδον ἐπανερχομένην εἰς τὴν ζωὴν.

Οὕτως ἐπραγματοποιήθη τὸ ὄνειρον τῆς Ἰλόνκας.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἡ νεαρὰ κόρη ἀνέρρωσεν ἐντελῶς. Χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς καλῆς γραῖας, ἡ υγεία τῆς καὶ ἡ καλλονὴ ἐπανῆλθον. Ἐφόρεσεν ἐνδύματα χωρικά, ἀνέδесе τὴν κόμην τῆς με ταινίαν χρωματιστήν, τόσῳ δὲ ὠραία καὶ τόσον ἀνετα τῆς ἤρχετο ἡ νέα ἐνδυμασία, ὥστε ὁποῖος τὴν ἔβλεπε, τὴν ἐξελάμβανεν ὡς χωρικήν, θυγατέρα χωρικῶν.

Μίαν ἡμέραν ἡ γραῖα τὴν ἠρώτησε τίς ἦτο καὶ ποία ἡ ἱστορία τῆς. Ἡ Ἰλόνκα ὠχρίασε καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ τῇ ἀπευθύνῃ τοῦ λοιποῦ τὴν ἐρώτησιν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰποκριθῇ.

Πραγματικῶς ἀρὰ γε δὲν ἤξευρε νὰποκριθῇ; Εἶχε λοιπὸν χάσει τὴν μνήμην εἰς τὸν κόσμον ἐκείνον, ὅπου ἐπὶ τινὰς ὥρας εἶχε ζήσει; Εἶχε λησμονήσει τὸ παρελθὸν τῆς, τὸν πατέρα τῆς, τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὰς φίλας τῆς, τὸν κῆπον μέσα εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε μεγαλώσει, τὴν νεότητά τῆς ὀλόκληρον;

Ὁ θάνατος ἴσως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὴν εἶχον ἀρπάσει, ἡ μήπως θέλησις καὶ τοῦ θανάτου ἰσχυροτέρα τῇ ἀφαιρῆ πᾶσαν ἀνάμνησιν;

Μήπως ἠδύνατο νὰποκριθῇ καὶ δὲν ἤθελε; Μήπως διὰ τῆς σιωπῆς τῆς ἤθελε νὰ θραύσῃ πάντα μετὰ τοῦ παρελθόντος δεσμόν; Μήπως ἤκουεν ἀκόμη τὸ θλιβερὸν παράπονον τῆς ἀδελφῆς τῆς, τὸ ὁποῖον τὴν εἶχεν ὠθήσει πρὸς τὸν θάνατον, ἡ μήπως ὅ,τι ἐξελάμβανεν ὡς ζωὴν, ὡς πραγματικότητα, δὲν ἦτο παρὰ ἕν ὄνειρον;

Ἡ γραῖα καὶ ὁ υἱὸς τῆς δὲν τὴν ἠρώτησαν πλέον.

Μίαν ἡμέραν ὁ ποιμὴν τῇ ἔφερεν ἕν περιλαίμιον ἀπὸ χάνδρες καὶ δαντέλλες καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν ἤθελε νὰ υπάγῃ μαζί του εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ γειτονικοῦ χωρίου καὶ νὰ γίνῃ σύζυγός του. Ἡ νεανίς

ἠρρυθρίασε καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν μνηστῆρά τῆς . . .

Τὴν ἐπομένην ἡ γραῖα ἐστόλισε τὴν νύμφην ὅσον καλλίτερον ἠμπόρεσε καὶ τῇ ἐφόρεσε στέφανον ἀπὸ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ.

Ἴσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἰλόνκα ἐνεθυμεῖτο ἄλλον στέφανον λαμπρότερον, διότι ὑπεμειδίασεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρῶν τῆς.

Ἡ μῆτηρ συνώδευσε τὸ νεαρὸν ζεύγος μέχρι τοῦ χωρίου, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ πλησίον. Καθ' ὁδὸν ὁ γαμβρὸς ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος, διὰ νὰ τὸ εἴπῃ εἰς τὸν ἱερέα.

Ἡ νύμφη ἐσιώπα. Ἄς τὴν ἔλεγαν ὅπως ἤθελεν!

— Ὁ Ζάμος μου τὴν ἔδωσεν—εἶπεν ὁ νεαρὸς ποιμὴν, — καὶ τὸ ὄνομα Φλώρα μου ἀρέσει πολὺ. Ἄς τὴν ὀνομάσωμεν λοιπὸν Φλώραν Ζάμου.

Τὸ ὄνομα ἤρρεσεν εἰς τὴν νεάνίδα καὶ

οὕτω τὴν ἀπεκάλεσαν. Μετὰ δύο ἐβδομάδας ἦσαν πλέον σύζυγοι.

Καὶ ἴσως τὴν αὐτὴν ὥραν, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, ὁ γέρον Πέτκη ἔθαπτεν εἰς τὸν οικογενειακὸν τάφον ἕν πτώμα ξένον ὡς τὸ τῆς ἡγαπημένης του κόρης, τῆς Ἰλόνκας, ἡ ὁποία, μόλις τρεῖς λεύγας μακρὰν τοῦ πατρικοῦ πύργου, προσήρχετο εἰς τὸν βωμόν, ὀδηγούμενη ὑπὸ πτωχοῦ παιμένου, τοῦ ὁποῖου ἐγένετο σύζυγος, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἤξεύρῃ . . .

Μετὰ πολλὰ ἔτη, μίαν φορὰν ποῦ ὁ γέρον Πέτκη μετέβαιεν εἰς Ζερέδαν, εἶδε μίαν χωρικήν, ἡ ὁποία με κοντὸν φόρεμά καὶ γυμνόπους κατήρχετο ἀπὸ ἕνα λόφον. Ὁ γέρον, κατάπληκτος, παρετήρησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἡ ὁποία διῆλθεν ἄδουσα παρὰ τὴν ἀμαξάν του.

«Ἄν ἡ Ἰλόνκα μου ἡ δυστυχισμένη δὲν ἦτο εἰς τὸν τάφον, θὰ ἔλεγα πῶς τὴν βλέπω!» ἐσκέφθη. Ἐπὶ πολὺ τὴν παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ δώσας εἰς τὸν ὑπνῆρτον του δύο χρυσᾶ νομίσματα, τὸν ἔστειλε νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὴν χωρικήν, διὰ νὰγοράσῃ ἕν ζεύγος ὑποδημάτων. Ὁ

ἀγαθὸς Πέτκη δὲν ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ γυμνόποδα μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία τόσον ὠμοίαζε τῆς Ἰλόνκας του.

Εἰς τὴν οἰκίαν ὁ γέρον Φάρκας ἔκαμε λόγον περὶ τῆς συναντήσεως ταύτης εἰς τὸν Βαρτζαὶ καὶ εἰς τὴν Ἐρτσαν, ὀλίγον δὲ καιρὸν μετὰ ταῦτα ὁ Θεὸς τὸν ἐκάλεσε πλησίον του.

Ἡ ἱστορία τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς ἐνεχαράχθη εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἐρτσας. Ἐπὶ ἡμέρας, ἐβδομάδας καὶ μῆνας ἀνεζήτησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἴδει ὁ πατήρ τῆς. Ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Ἰλόνκα αὐτή, ἐκρατύνητο ἐντὸς τῆς ἡμέρας τῇ ἡμέρας περισσότερον.

Μίαν ἐσπέραν, ἐν ᾧ ἐπέστρεφεν ἔφιππος, κατακουρασμένη ἀπὸ τὰς ἀγόνους ἐρεῦνας τῆς ἡμέρας ὅλης, ἤκουσεν ἐξαίφνης τὸ πολὺ γνωστὸν τῆς ἄσμα:

Πέτα, πουλάκι, πέτα

Στὸ παραθύρι τῆς . . .

Ἡ μελωδία ἐξεχύνετο ἐν τῇ σιγῇ τῆς φθινοῦσης ἡμέρας καὶ ἦτο ὁ ἴδιος ὁ αὐλός, ὁ ὁποῖος τὴν ἔπαιζεν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἀνεδίδοντο οἱ ἤχοι.

Εἶδεν ἐκεῖ παιδίον μικρὸν, με μαλλιά μαῦρα. Ἡμιεξηπλωμένον ἐπάνω εἰς ἕνα μέγαν σκύλον, ἔπαιζε τὴν φλογέραν του καὶ ἐφύλαττε τὰ πρόβατά του.

Ἡ κυρία Βαρτζαὶ ἀφίππευσεν, ἐκάλεσε τὸν μικρὸν ποιμένα καὶ ἀφαιρέσασα τὴν πλατύγυρον πῖλον τοῦ παιδίου, παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸ ὠραῖον τοῦ πρόσωπον. Τοὺς μεγάλους καὶ ὠραίους ἐκείνους ὀφθαλμούς, τοὺς τόσον μελαγχολικούς, τοὺς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως. Ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀπαράλλακτοι.

«Ποῖός σου ἔμαθε αὐτὸ τὸ ἔμμορρο τραγοῦδι;» ἠρώτησεν.

— Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς σου;

— Πέθαναν! εἶπεν ὁ μικρὸς ποιμὴν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Καὶ δὲν ἔχεις πειὰ κανένα;

— Ἐχω, ἡ γιαγιά ζῆ ἀκόμη.

— Πήγαίνέ με στὴ γιαγιά σου», εἶπεν ἡ Ἐρτσα.

Ὁ μικρὸς τὴν ὠδήγησε μέχρι καλύβης μικρᾶς, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἵστατο μία γραῖα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ζαρωμένοι καὶ κόκκινοι, ἐμαρτύρουν πόσον ἡ γραῖα εἶχε κλαύσει.

«Ποιὰ ἦτον ἡ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ;» τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Βαρτζαὶ.

Ἡ γραῖα διηγήθη πᾶν ὅ,τι ἐκείνη μόνη ἐγνώριζε τότε, διότι οἱ δύο νέοι εἶχον ἀποθάνει καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὸ χῶμα.

Διηγήθη ὅτι μίαν νύκτα ὁ υἱὸς τῆς ἀνέσυρεν ἀπὸ τὸν Ζάμον ἕν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἄπνον. Διὰ τῶν περιποιήσεων ἡ νεαρὰ κόρη ἀνέρρωσεν, ἐγένετο ὑγιὴς καὶ ὠραία καὶ ὑπανδρεύθη τὸν νεαρὸν

¹ Τέλος ἴδε σελ. 76.

ποιμένα, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε σώσει. Μετά τινά καιρὸν ὁ ποιμὴν προσεβλήθη ὑπὸ πυρετῶν. Ἡ σύζυγός του τὸν ἐνοσήλευεν, ἐκόλλησε τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀπέθανον καὶ οἱ δύο.

« Ἀναπαύονται εἰς τὸν κῆπον, ποῦ εἶνε γεμάτος λουλούδια, θαμμένοι κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους τοῦ δενδρολιθάνου ».

Τὰ δάκρυα τῆς Κας Βαρτζαί ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Εἶπε νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὸν τάφον τῆς ἀδελφῆς τῆς, τῆς ἀδελφῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία εἶχε ζήσει πολὺν καιρὸν ἀκόμη ἀφ' οὗ τὴν ἔκλαυσαν ὡς νεκράν . . . καὶ εὐλαβῶς ἔκοψε κλωνίον ἐκ τοῦ δενδρολιθάνου, τοῦ ἀνθοῦντος ὑπεράνω τῆς Ἰλόνκας.

Παρεκάλεσε τὴν γραίαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν πύργον μὲ τὸν ἕγγονόν τῆς καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ἀνατροφήν τοῦ παιδίου. Ἡ γραία δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ πλέον τὴν καλύβην, κοιτίδα καὶ τάφον ὄλων τῆς τῶν ἀγαλλιάσεων, ἀλλὰ παρέδωκε τὸ παῖδιον εἰς τὴν καλὴν καὶ ὠραίαν γυναῖκα, παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ τὸ ἀγαπᾷ πολὺ.

Ἡ κυρία Βαρτζαί ἐπῆρε μαζί τῆς τὸ παιδίον καὶ τὸ ἀνέθρεψε μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο κατὰ ἕτος νεώτερος τοῦ μικροῦ ποιμένου.

Ἐπωνόμασαν τὸν υἱὸν τῆς Ἰλόνκας Στέφανον Ζεκελῆν καὶ ὅταν ἐμεγάλωσεν οἱ Βαρτζαί τῷ παρεχώρησαν μεγάλα κτήματα.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ Πέτκη ἔμαθαν τὸ μυστικὸν τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ἰλόνκας, μετέβαινον δὲ καθημερινῶς καὶ προσήχοντο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς.

Καὶ ὁ κόσμος ἐπίσης ἔμαθε τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅλοι δὲ οἱ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι ἀπεφάνθησαν, ἐπεικῶς, ὅπως πάντοτε, ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς Ἰλόνκας πρὸς τὸν ποιμένα ἐκείνον ἦτο . . . ἕν μέγα αἶσχος.

ΝΕΚΡΟΣΤΟΛΙΣΜΑ

... Νὰ πέφτουν τ' ἀνθ' ἀπάνου σου,
τὰ μῆλα στὴν ποδιά σου,
Τὰ κρεμζογαρούφαλα
τριγύρω στὸ λαιμό σου!
(Δημοτ. Μοιρολόγι).

Ῥόδα ξανθὰ τοῦ κήπου τῆς, ἀδέρφια τῆς γλυκά,
Ῥόδα λευκὰ καὶ ῥόδι' ἀχνὰ καὶ ῥόδα εὐωδιασμένα,
Ἐλάτε τριγυρίστε τὴν καὶ σεῖς πονετικά,
Ἐλάτε κλάψτε τὴν νεκρὴ καὶ σεῖς μαζί μὲ μένα!

Καὶ σὺ ξανθούλι ἀγιόκλημα καὶ σὺ ἄσπρο γιασεμί
Καὶ κρίνα ποῦ τὴ βλέπατε μὲ πόθο χτὲς σιμά σας,
Τῶρ' ἀπλωθῆτ' ὀλόγυρα στὴν ὄψη τῆ γλωμῆ
Καὶ βράνετε τὸν ὕπνο τῆς μὲ τὴ μωσκοβολιά σας.

Καὶ σὺ νυφούλα τοῦ βουνοῦ, ἀγράμπελη λευκή,
Ὅπου ἔχε ἀγάπη ξέχωρησὰ εὐωδιαστά σου κάλλη,
Ἄπλωσσε στὰ νεκρόσθητα καὶ σκόρπ' ἀπάνου κεῖ,
Στεφάνωσε στερνὴ φορὰ τ' ἀχνόξανθο κεφάλι!

Καὶ ἀκακίες ἀπάρθενες κ' ἄθωες πασχαλιές,
Σκορπᾶτ' ἀνθούς ἐπάνου τῆς, ἀνθούς ὀλόγυρά τῆς,
Καὶ σεῖς ποῦ τῆς ζηλεύατε τὴν ὀμορφιά, μηλιές,
Σωριάστε τὰ ῥοδόμηλα μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Γύρτε, μυρτιές, στὸ πλάι τῆς καὶ σεῖς ἀδερφικά,
Δαφνούλες συντροφέψτε τὴν ἐκεῖ ποῦ πάει αἰώνια.
Καὶ σεῖς ποῦ τῆς μορφαίνατε τὰ κάλλη τὰ θεϊκὰ
Καὶ τῆς γλυκομυρώνατε τὰ ὀλόδορσὰ τῆς χρόνια

Τῶν λαγκαδιῶν μυριόχρωμα λουλούδια, δροσερά,
Ὀλόευσδα ἐδῶ γύρω τῆς τώρα καὶ σεῖς σκορπάτε,
Νὰ τῆς θυμᾶτ' ἐκεῖ βαθιὰ τοῦ κόσμου τὴ χαρά,
Στὰ σκοτεινὰ τῆς ὄνειρα τὸ Μᾶη νὰ τῆς θυμᾶτε!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΔΙΔΥΜΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

Γυμμένο εἰς τὴν γωνιά μιᾶς ἀτειχίστου αὐλῆς, ἔναντι σειρᾶς πτωχικῶν οἰκισκῶν, κάτω ἀπὸ δύο-τρεῖς ἀγριοκαρυδιάς, πίσω ἀπὸ ἕνα πρασινοκίτρινο ἄρρωστιάριο πεύκο, φτωχὸ καὶ ταπεινὸ ἐγείρεται τὸ δίδυμο ἐκκλησάκι.

Ἐμπρὸς τοῦ ὁ δρόμος ἐκτείνεται θορυβώδης, δρόμος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, τρελλὰ καὶ ἀφηνιασμένα τὸν διασκελίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς, ποῦ πετροβολοῦνται ἀναμεταξύ των καὶ κυνηγοῦνται καὶ ὑβρίζονται, ἀφελῶς περιπατοῦν ἐπ' αὐτοῦ ἐν ἀτημελησίᾳ περιβολῆς, ἄπλυταις, ἀκτένισταις, γειτόνισσαις μὲ τὰ βυζανιάρικα στῆν ἀγκαλιά τους, ποῦ αὐτὰ μὲν σκούζουν παντοτεινὰ, ἐνῶ ἐκεῖναις συναμεταξύ των φλυαροῦν, ρεμβὸς καὶ σκυθρωπὸς μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπὶ τῆς ράχώς του, μὲ τὴν κεφαλὴν σκυφτὴν περιφέρεται ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί του ὁ φουρνάρης, ἕνας στραγαλᾶς περνᾷ μιὰ στιγμή, ρίχνει τὴ βραχγιασμένη του φωνὴ καὶ φεύγει, εὐμορφο κοριτσάκι σπεύδει γοργοτρέχον ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ἄλλο μεγαλοφωνῶς κουβεντιάζει μὲ τὴ γειτόνισσά του, νέοι ἐργατικοί, ἄλλοι, μαθηταί, τὸν παρέρχονται ταχεῖς καὶ χάνονται εἰς τὴν καμπὴν τοῦ ἐκεῖ ἐπάνω πρὸς τὰ ὑψώματα, ὅπου διαφαίνονται ὑπὲρ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν τὰ κράσπεδα τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐένο καὶ ἔρημο, ἀλειτούργητο καὶ πάμπωχο τὸ δίδυμο ἐκκλησάκι στῆ γωνιά, κανεὺς δὲν προσελκύει τὸ βλέμμα. Δίπλα του εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν δύο-τρεῖς πλύστραι, ἀνασκουμπωμέναις, πλένουν, ἀπλώνουν, κακαρίζουν καὶ εὐθυμολογοῦν, χύνουν νερὰ σχεδὸν παρὰ τοὺς τοίχους του. Εἶνε ὡς μικροῦ πετροκτισμένου καλυβιοῦ ἢ ὄψης του καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν μικρὰν καμπάναν του καὶ ὑπ' αὐτὴν τὸ σιδερένιο σταυροῦδάκι του, καὶ κάτωθεν ἐντειχισμένην τὴν εἰκόνα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐξελάμβανεν ὡς ἐκκλησάκι. Ἡ εὐλαβὴς γειτόνισσα ποῦ εἶνε ἰδιοκτησία τῆς τὸ ἔχει βιάσει μὲ ὄχραν ὕπως καὶ τὸ σπῆτι τῆς καὶ κάτω ἕνα μέτρον ὑπὲρ τὴν γῆν τοῦ ἐπέρασε κόκκινο ζουνάρι.

Καὶ ὅμως δύο ἄγιους στεγάζει ἡ ταπεινὴ του στέγη, παρὰ τὸν Προφήτην Ἡλίαν τὸν Ἅγιον Χαράλαμπον. Τοῦ πρώτου εἶνε εὐρύτερον τὸ ἐνδιαίτημα, ἀνετώτερον, θολωτόν, δεχόμενον τὸ φῶς ἀπὸ δύο παραθύρων, δύο κανδηλία καίουν ἔμπρὸς εἰς τὸ ξύλινον μὲ τῆς τοίτιναις κουρτίνας του τέμπλον του. Ὁ ἄλλος φτωχότερος εἶνε τρυπωμένος εἰς βαθυσκοτεινὸν καὶ πνιγηρὰν γωνίαν, ὅπου μόλις ἐνὸς ἀναστήματος ὕψος ὑπάρχει ὑπὸ τὴν ἐπικλινῆ στέγην ποῦ ξεφεύγει μετὰ τὸν θόλον. Σκιαὶ πυκναί, ποῦ δὲν ἰσχύει νὰ τῆς σκορπίσῃ ἐνὸς κανδηλίου τὸ παλματωδὲς φῶς, σκεπάζουν τὸ τέμπλον του.

Ἀμφότεροι λησμονημένοι καὶ φτωχοὶ ἄγιοι δὲν λειτουργοῦνται τακτικά. Παπᾶς δὲν μπαίνει ἐκεῖ μέσα, οὔτε ἀτμίς θυμιάματος ἀναβαίνει πρὸς τὸν θόλον, οὔτε λάμψις κεριῶν ἀστραποβολεῖ, οὔτε ἀναθημάτων πλοῦτος μαρμαίρει, οὔτε κάλλος εἰκόνων ὑπάρχει, οὔτε γραμμὴ στασιδίων καλύπτει τῶν τοίχων τὴν γυμνότητα, οὔτε λευκότης μαρμάρου ἐπιφαίνεται εἰς τὸ δάπεδον. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Γύμνια καὶ ἔνδεια κατατρώχει ἀμφοτέρους, καὶ ἂν τοὺς θυμηθῇ κανεὶς μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, τότε ἀκούουν ψαλμωδίας καὶ ὁσπραίονται λίθων καὶ βλέπουν φωτοχυσίαν.

Καὶ ἂν περάσῃ στῆς δύο μέραις μιὰ φορὰ εὐλαβὴς ἄνθρωπος, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἡ γειτόνισσα τὴν πόρτα, νὰ κάμῃ τὸ σταυρὸ του, ν' ἀνάψῃ κανένα κεράκι, ἕνα κεράκι εἰς δύο ἄγιους, εἰς δύο ναοὺς, ἐνῶ ἀπέξω πλένουν, ἀπλώνουν, κακαρίζουν καὶ εὐθυμολογοῦν οἱ πλύστραι, καὶ ὁ δρόμος ἀπηχεῖ τὸν συνῆθη του θόρυβον . . .

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΙ

« Κοίτα το, φίλε Γιάννη, κοίτα τὸ τραγὶ
» σ' ἐκεῖνο ἀπάνου τ' ἀψηλὸ στενὸ λιθάρι.
» Θαρρεῖς μῆτ' ἕνα κεῖ πῶς δὲ χωρεῖ ποδάρι,
» καὶ ὁ τράγος στέκει ἀπάνου δίχως συλλογῆ.

» Μᾶς βεβαιώνει ὡς τόσο ἕνας σοφὸς βαθὺς
» τὸ πῶς μπορεῖ τὰ πάντα ὁ ἄνθρωπος νὰ κάνει.
» ὅμως μπορεῖς ἐσύ, γιὰ πὲς μου τώρα, Γιάννη,
» σ' ἔτσι στενὸ λιθάρι ἀπάνου νὰ σταθῆς; »

Εἶταν τὸ ρώτημά μου κάπως ξαφνικὸ,
καὶ συλλογιέται ὁ Γιάννης ξῶντας τὸ κεφάλι,
σ' τὸ τέλος ὅμως εἶπε « Μῆτ' ἐγὼ μῆτ' ἄλλοι
» μαζί μου δέκα δὲν μποροῦν, ἀφεντικό ».

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἠλεκτρικὰ θαύματα.

Ἐν τῇ βερολινεῖῳ *Οὐρανίᾳ* ἐγένοντο ἐσχάτως δοκιμαί μὲ ἠλεκτρικὰ ρεύματα μεγάλης ἐντάσεως καὶ ἐπαγωγῆς, αἰτινες ἔδωσαν ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ περιεργότερον εἰς τὰ ἰσχυρὰ ταῦτα ρεύματα εἶνε ὅτι δύνανται ν' ἀχθῶσιν διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος χωρὶς νὰ βλάψωσι τοῦτο· οὕτω π. χ. ἐτέθη αὐτὸς ὁ πειραματιζόμενος μεταξὺ τῶν δύο συρμάτων ρεύματος διὰ τοῦ ὁποῖου κατεκαίετο τὸ σύρμα ἠλεκτρικοῦ Λύχνου Ἐδισσων ἢ καὶ τεμάχιον ξύλου, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.